

การศึกษาค้นคว้ามีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาพัฒนาการ รูปแบบ และวิธีการดำเนินกิจกรรม การสนทนาระหว่างพระสงฆ์กับนักท่องเที่ยว (กิจกรรม Monk Chat) ที่จัดขึ้น ณ วัดสวนดอก และ วัดเจดีย์หลวง อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ และเพื่อศึกษาบทบาทของพระสงฆ์ที่มีต่อการท่องเที่ยว โดยใช้วิธีวิจัยเชิงปริมาณ ได้แก่ การออกแบบสอบถาม ควบคู่กับวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ ได้แก่ การสัมภาษณ์และการสังเกตการณ์ โดยมีขอบเขตการศึกษา คือ วัดสวนดอกและวัดเจดีย์หลวง ซึ่งเป็นสถานที่ตั้งของชมรม Monk chat กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก ได้แก่ พระสงฆ์ซึ่งเป็นสมาชิกชมรม Monk Chat และนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เข้าร่วมกิจกรรม Monk Chat

ผลการศึกษาพบว่า ชมรม Monk Chat ของวัดสวนดอก และชมรม Monk Chat ของวัดเจดีย์หลวง มีรูปแบบการดำเนินกิจกรรม Monk Chat ที่แตกต่างกันในด้านประเด็นการสนทนา และด้านการบริหารจัดการ ดังนี้ ด้านประเด็นการสนทนา ชมรม Monk Chat ของวัดสวนดอก มุ่งเน้นสนทนาในประเด็นทางพุทธศาสนา เนื่องจากมีวัตถุประสงค์ที่ต้องการเผยแผ่พุทธศาสนา แก่ชาวต่างชาติ ส่วนชมรม Monk Chat ของวัดเจดีย์หลวง จะสนทนาในประเด็นที่หลากหลาย เนื่องจากมีวัตถุประสงค์ที่ต้องการฝึกฝนภาษาอังกฤษ ในด้านการบริหารจัดการ ชมรม Monk Chat ของวัดสวนดอก มีลักษณะที่เป็นระบบ เนื่องจากมีการกำหนดหน้าที่ให้แก่สมาชิกและแบ่งเป็นฝ่ายต่าง ๆ รวมถึงมีการกำหนดระเบียบปฏิบัติในการดำเนินกิจกรรม Monk Chat ของสมาชิก อีกทั้งในการดำเนินงานของชมรมนั้น ได้รับการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตเชียงใหม่ในด้านงบประมาณและสถานที่ตั้งชมรม ในขณะที่การบริหารจัดการของชมรม Monk Chat วัดเจดีย์หลวง มีลักษณะไม่เป็นระบบ เพราะไม่มีการกำหนดหน้าที่ และกำหนดระเบียบปฏิบัติกิจกรรม Monk Chat ที่ชัดเจนให้แก่สมาชิก อีกทั้งไม่มีงบประมาณสนับสนุนและไม่มีสถานที่ตั้งชมรมที่เหมาะสมในการปฏิบัติกิจกรรม Monk Chat ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ชมรม Monk Chat ของวัดสวนดอก มีรูปแบบการดำเนินกิจกรรมที่ชัดเจนและเป็นระบบ รวมถึงเป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติมากกว่าชมรม Monk Chat ของวัดเจดีย์หลวง ซึ่งจากลักษณะการดำเนินกิจกรรม และการบริหารจัดการที่แตกต่างกันของชมรม Monk Chat วัดสวนดอก และชมรม Monk Chat วัดเจดีย์หลวง ทำให้ชมรม Monk Chat ของวัดเจดีย์หลวง ประสบปัญหาจากการดำเนินกิจกรรม Monk Chat มากกว่าชมรม Monk Chat ของวัดสวนดอก

การศึกษาค้นคว้านี้ได้แสดงให้เห็นว่า กิจกรรม Monk Chat ได้ทำให้พระสงฆ์มีบทบาทสัมพันธ์กับการท่องเที่ยวในส่วนของนักท่องเที่ยวประเภทเดินทางท่องเที่ยวด้วยตัวเอง ซึ่งบทบาทของพระสงฆ์ในกิจกรรม Monk Chat ได้สร้างประโยชน์ต่อการท่องเที่ยว โดยเป็นการสร้างประสบการณ์ใหม่ทางการท่องเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ส่งผลให้นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเกิดความพึงพอใจที่ได้เรียนรู้ในเรื่องราวทางพุทธศาสนา ซึ่งถือเป็นความรู้ใหม่สำหรับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ อีกทั้งยังสร้างประโยชน์ต่อพุทธศาสนา โดยเป็นการเผยแผ่พุทธศาสนา แก่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ และช่วยแก้ไขปัญหาคาการประพฤติตัวไม่เหมาะสมของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ทั้งนี้ กิจกรรม Monk Chat ส่งผลให้พระสงฆ์ได้แสดงบทบาทด้านการท่องเที่ยว ในการเป็นผู้เชื่อมโยงการท่องเที่ยวกับพุทธศาสนาเข้าด้วยกัน ซึ่งก่อให้เกิดรูปแบบของการท่องเที่ยวที่ส่งเสริมพุทธศาสนา อันเป็นการท่องเที่ยวเพื่อศึกษาหาความรู้ด้านศาสนา

The objectives of this study were to investigate the development of the Monk Chat program, its format and conversational activities between the monks and the tourists held at Suan Dok and Chedi Luang temples, Amphur Muang, Chiang Mai. The roles of monks in tourism were also studied. This was a quantitative and qualitative study. The data was collected using questionnaires, interviews and observation at both temples where the Monk Chat Clubs were situated. The main informants were the monks and the tourists joining the program.

It was found that there were differences both in topics of conversation and management between the designated temples. While Suan Dok temple focused on religious topics aiming to educate foreigners, Chedi Luang temple offered a greater varieties of topics aiming at improving the monks' English speaking skill. In terms of management, the formers' was systematic with specified roles of members, division of job specification and governing regulations. The site, as well as financial support, were provided by Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Chiang Mai campus. On the other hand, the latter had no clear specifications in any aspects mentioned. That was why Suan Dok's Monk Chat Club was better known among foreign tourists. Furthermore, the Chedi Luang's faced more managerial problems.

This study clearly demonstrates the roles of monks in tourism especially for the self management category. The Monk Chat program has provided a new experience in learning about Buddhism to foreign tourists. The program has also helped spread the faith and correct the tourists' improper conducts. All in all, the program has enabled the monks to have an active role in joining together tourism and Buddhism. The obvious result is Buddhism promoting type of tourism.